ВОГОНЬ ПРОМЕТЕЯ

Газета Дніпродзержинського державного технічного університету

Заснована у 1980 році.

№ 2 (11256) від 25 лютого 2016 р.

ЖІНКА В СВІТ ПРИХОДИТЬ ДЛЯ ЛЮБОВІ

Наші дорогі жінки! Все найсвітліше, що є у нашому житті – весна, радість, щастя, кохання, пов'язане з Жінкою. Віки і тисячоліття світової історії осяяні вашою мудрістю та ніжністю, чарівністю та красою. І тільки завдяки вашій життєвій силі, насназі та довготерпінню з віку у вік продовжується рід людський на землі. Матір, сестра, кохана – жіночий першопочаток супроводжує нас до останнього подиху. І якщо краса врятує світ, то це буде ваша краса. Адже ви перетворюєте його на чарівну перлину, яку ми кладемо і довічно кластимемо до ваших ніг. Без вас, дорогі жінки, не було б стільки світла, любові і тепла. Ви наповнюєте будні яскравими фарбами, спонукаєте до шляхетних вчинків і добрих справ.

Вітаємо Вас зі святом весни – 8 березня. Бажаємо вам від щирого серця міцного здоров'я, нев'янучої молодості та багато взаємного кохання! Нехай прекрасні почуття зігрівають ваші серця. Добрі і ласкаві, мужні і ранимі, такі хоробрі і такі тендітні, ви – найдорожче, що є в житті чоловіків. Охоронниці домашнього вогнища, берегині життя, Ви народжуєте і виховуєте дітей, передаючи з покоління в покоління традиції високої духовності, культури, працьовитості. Бажаємо, щоб кожний прийдешній день ви зустрічали з посмішкою, з передчуттям радості, із впевненістю і щиросердечним спокоєм! І нехай виконуються найзаповітніші мрії, адже бажання кожної жінки – це закон. Великого вам жіночого щастя, добра, любові. Нехай у вашому домі будуть спокій та добробут, а ваші серця будуть зігріті теплом та повагою рідних і близьких. Зі святом Весни, Вас !

Ми вас вітаємо царівни,
Найкращі, милі, дорогі!
Наснаги, щастя і тепла,
Весни, усмішок, сонця,
Щоб доля світла увійшла
До кожного віконця.
Хай навкруги цвіте бузок,
Та небо буде ясним.
І щоб життя у вас було
Щасливим та прекрасним!

Ректорат, деканати, профком

Про головне

Я живу у всенароднім серці…

20 лютого ми відзначили День Героїв Небесної Сотні, вшанували пам'ять тих, хто до кінця залишився вірним рідній неньці-Україні.

Молоді, гарячі, заповзяті, запальні... Події, які відбувалися на головному Майдані України, з грудня 2013 по лютий 2014 року, явили нам цих героїв. Їх назвали Небесною сотнею – українців, які загинули в Києві на Майдані, вулицях Грушевського та Інститутській. Гинули за честь, за волю, за право бути Українцем і за свою Батьківщину. Героїчна сотня, зробивши перший крок, журавлиним ключем полинула у вирій вічності, ставши нашими Ангелами-Охоронцями на небі.

Ким були? До чого прагнули? Звичайні люди, мирні громадяни, які вийшли, на Євромайдан, щоб відстояти своє право на мрію. Учителі та студенти, підприємці та журналісти, вчені та академіки, художники та музиканти, громадські діячі та прості робітники. Люди, які жили у різних куточках України. Такі здавалося б різні… Але вони були схожими між собою. Схожими серцями, у яких, на перекір безвір'ю, безнадії та ненависті, що нав'язуються нам духом цього світу, жили віра, надія та любов. Віра – у перемогу добра над злом, правди – над неправдою та кривдою. Надія – на краще майбутнє для своєї країни, своїх дітей. Любов – до України, справжніми синами якої вони були, є і будуть.

Вони вирішили, що краще вмерти за правду, ніж все життя жити у брехні. Не чекали, поки зміниться «хтось» чи «щось». Не сполівалися на «когось». Не ховалися за чужими спинами. Вони почали із себе міняти цей світ із думкою: «Як не я – то хто ж».

Людина, розумна людина, завжди сподівається на краще. Це природно, адже ми не станемо заперечувати, що найчастіше обставини, що нас оточують, просто змушують нас це робити. Надія супроводжує нас, напевно всюди, але що ми готові зробити для того, щоб вона не залишилася марною. Далеко не кожній людині випадає така честь, щоб сприяти втіленню кращих сподівань. А сприяння, активне сприяння в цьому – є єдина причина, по якій здійснюється це велике таїнство – наше Буття.

20-е лютого 2014-го року стало переломною датою для всього українського народу. Він пробудився.

Такі люди не вмирають, а їх життя продовжується на Небесах.

11-го лютого 2015-го року, Указом Президента України «Про вшанування подвигу учасників Революції гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні» в країні встановлено особливий пам'ятний день – «День Героїв Небесної Сотні», який відзначається тепер щорічно 20-го лютого.

Українські Ангели загинули за правду, свободу, незалежність своєї держави, і ціною жертовності показали, що наш український дух є незламним, а народ – нескореним. Безумовно, жодного з нас події, що відбувалися впродовж останніх місяців, не залишили байдужими. Тяжкий шлях уже позаду, але емоції й спогади завжди житимуть у наших серцях. Ці декілька місяців назавжди переписали сторінки історії України.

О. Паляниця, студкор

Про головне

ГЕРОЇ ЗАЛИШАЮТЬСЯ ЗАВЖДИ МОЛОДИМИ

29 січня 1918 року. Збройне зіткнення на залізничній станції біля села Крути, яка розташовувалася на 130-му кілометрі в північно-східному напрямку від Києва. Учасники події: невеликий загін з боку юної Української Народної Республіки (близько 600 чоловік) і знаменита Червона гвардія Радянської Росії, яка значно перевищує своїх вимушених супротивників числом, бойовим потенціалом і досвідом. Результат бою не важко передбачити. У запалі громадянського протистояння, трансформації суспільного і політичного світогляду, в пікових точках переломних моментів, що стали низкою таких подій, які змусили нашу історію зазнати найглибших змін, цей бій ніяк не міг залишитися в забутті.

Причини, з яких це сталося, для деяких очевидні, для деяких так і залишаться незрозумілими і навіть зовсім необґрунтованими, але вони мали місце бути. Як факт, який завжди залишається фактом – такою правдою, яку неможливо ані сховати, ані спотворити.

4 (17) грудня 1917 року Рада народних комісарів Росії надіслала ультиматум Українській Центральній Раді. Більшовики вимагали легалізувати більшовицькі військові загони в Україні й припинити їх роззброєння. Зазначалося, що в разі невиконання вимог радянський уряд вважатиме Центральну Раду в стані відкритої війни проти нього. 22 січня 1918 року країна опинилася у фактичному стані війни з більшовицькою Росією. Раніше, 12 грудня 1917 року Всеукраїнський з'їзд рад у Харкові проголосив Українську Народну Республіку Рад і вже в половині грудня надходила військова й інша допомога більшовицьким силам в УНР. Наприкінці грудня 1917 року радянську владу вже було встановлено у Харківській, Катеринославській та Полтавській губерніях. На черзі був Київ. Наступ на місто більшовицькі війська вели двома групами: одна залізницею Харків–Полтава–Київ, друга у напрямі Курськ–Бахмач–Київ.

Тим часом із майже 300 тисяч війська, яке було прихильним до Центральної Ради ще влітку 1917 до січня 1918 кількість військ вірних УНР зменшилася до близько 15 тисяч людей в усій країні. Іншою загрозою для УНР, до речі, була велика кількість більшовицьких прихильників у країні, навіть у Києві. Вирішальним для долі бою під Крутами і реально загрозливим для уряду УНР було і більшовицьке повстання на заводі «Арсенал», яке успішно придушено. За таких умов єдиною надією і опорою Центральної Ради залишилась патріотично налаштована студентська молодь Києва, яку і було залучено на захист столиці України.

У Четвертому Універсалі уряд УНР закликав до боротьби з більшовицькими військами – а вже 5 січня 1918 року на зборах студентів молодших курсів Київського університету Святого Володимира і Українського народного університету було ухвалено створення студентського куреня Січових Стрільців. Вступ до куреня був винятково добровільний, єдиною погрозою для небажаючих був бойкот та можливе виключення зі складу студентів. До новоствореного куреня навіть вступили учні старших класів української гімназії імені Кирило-Мефодіївського братства Києва. Таким чином удалося скласти дві сотні, на чолі яких поставили студента Українського народного університету – старшину (сотника) Андрія Омельченка.

Для охорони кордонів України з півночі на станції Бахмач із середини грудня 1917 року перебував український гарнізон у складі чотирьох сотень (старших курсів) 1-ї Київської юнацької (юнкерської) школи імені Богдана Хмельницького. 26 січня прийшло повідомлення від командира цього загону Аверкія Гончаренка з-під Бахмача, що негайно потрібно допомоги проти більшовицьких загонів, що нападають. А вже 27 січня прибуло підкріплення: перша сотня новоствореного Студентського куреня. Переважна більшість студентів була без жодної військової підготовки, дві швидко сформовані сотні мали недостатньо боєприпасів та були погано озброєні: мали лише 16 кулеметів та саморобний бронепоїзд у вигляді артилерійської гармати на залізничній платформі. На додаток, уже під час самого бою, приєдналося ще 80 добровольців з підрозділів місцевого Вільного козацтва.

Не наважуючись зустріти ворога у Бахмачі, де перебувало до 2 тис. побільшовицькому налаштованих робітників, Аверкій Гончаренко наказав відступити до залізничної станції Крути і зайняти оборону. Туди вони дісталися вже 28 січня 1918 року. Позиції, розташовані за кілька сотень метрів від самої станції, були непогано підготовлені для бою. На правому фланзі вони мали штучну перешкоду – насип залізничної колії, на лівому – студентська сотня у складі вже наявного там загону почала рити окопи і споруджувати земляні укріплення. Командувач загону в Бахмачі Аверкій Гончаренко мав у своєму розпорядженні 4 сотні бійців, переважно студентів та юнкерів. Студентський курінь було поділено на чотири чоти (взводи) по 28–30 людей. Три з них зайняли позиції в окопах, четверта, що складалася з наймолодших та тих, хто не вмів стріляти, перебувала у резерві.

Наступного ранку 29 січня 1918 року, близько 9 години ранку розпочався наступ. Загін матросів Ремньова потрапив під обстріл захисників Крутів. З тилу їх підтримував ще й бронепоїзд і гармата, які здійснювали виїзди у тил ворога, що наступає, та вели їх обстріл. На залізничній платформі також була гармата сотника Лощенка, якою також стримували наступ більшовиків. Утрачаючи вбитих і поранених, більшовики вперто просувалися вперед. Їхня гарматна батарея, що до часу стріляла не досить вдало, зосередила вогонь на українських позиціях. Бій тривав більше ніж 5 годин, українці відбили кілька атак, під час яких зазнали значних втрат. Приблизно у цей час на допомогу Ремньову почали надходити інші загони Муравйова (зокрема, 1-й Петроградський загін), а з боку Чернігівської колії підійшов ворожий бронепоїзд і почав обстріл оборонців із тилу.

Юнкери відступали під прикриттям насипу, а у студентів спереду і позаду була відкрита місцевість. Командир студентської сотні сотник Омельченко вирішив спочатку багнетною атакою відбити ворога, а вже потім відступати. Атака виявилася невдалою, адже юнакам протистояли професійні вояки. Сотня зазнала втрат, загинув і сам Омельченко. Допомога резерву не дала більшовикам оточити та знищити студентів. Забравши вбитих і поранених, українське військо відходило до ешелону. Більшовики, або не хотіли, або, швидше за все, не могли наздогнати основні сили, і продовжувати наступ на Київ того ж дня – залізницю заздалегідь розібрали ще в Крутах.

Близько 17-ї години зібралися усі українські підрозділи, з'ясувалося, що не вистачає однієї чоти студентів, що стояла найближче до станції: у сум'ятті бою в полон потрапив розвідувальний звід (близько 30 осіб). Відступаючи у сутінках, студенти втратили орієнтир та вийшли прямо на станцію Крути, вже зайняту червоногвардійцями. Червоний командир Єгор Попов, розлючений значними втратами з більшовицького боку (близько 300 осіб), наказав ліквідувати полонених. Так завершилася ця трагічна історія.

На державному рівні вшановувати пам'ять героїв Крут почали в Україні 2004-го.

С. В. Зборець,
кандидат історичних наук, доцент

Актуальна тема

РІДНА МОВА – КЛЮЧ ДО СЕРЦЯ

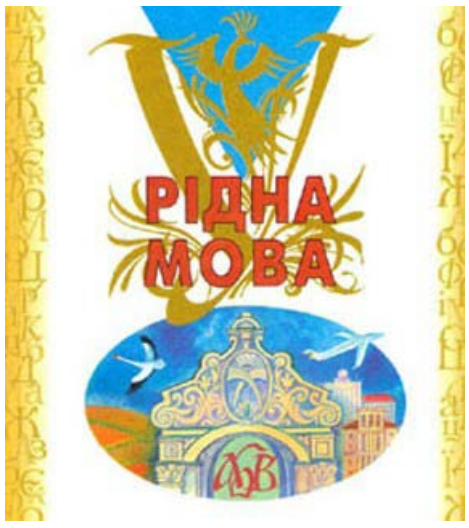

Нещодавно ми відзначили Міжнародний день рідної мови. Свято для нас дуже важливе і знакове. Людина так звикає до рідної мови, що вона стає невід'ємною частиною її власної особистості. Так створена людина, що рідна мова зазвичай стає найбільш близька до неї та її душі. Про це наша бесіда з майбутніми філологами.

Яна Радко, 1 курс

Колись ми всі говорили однією мовою. Розуміли один одного і нам не був потрібен хороший фахівець - перекладач. Згідно з Біблійними текстами поділ мов відбувся в регіоні, який був названий Вавилон. Не заглиблюючись у причини цього явища скажемо, що зараз на нашій планеті за оцінками фахівців всесвітньої організації ЮНЕСКО налічується близько 6-ти тисяч мов. Добре це чи погано - не можна сказати напевно, проте абсолютно точно можна стверджувати, що окрема, самостійна мова - це своєрідний носій цілком певних традицій та культурної спадщини, що в свою чергу вказує на конкретну цінність, яку вона може представляти хоча б з точки зору історичної аналітики.

Я цікавилася історією свята, тому знаю, що на 30-й сесії Генеральної конференції ООН з питань освіти, науки і культури, було прийнято рішення заснувати Міжнародний день рідної мови. Датою щорічного свята вибрано 21-е лютого. Це всесвітнє свято було засноване, щоб зберегти культурне та мовне різноманіття.

Ліна Сокуренко, 5 курс

Я замислювалася, чому люди хочуть зберегти мови. На мій погляд, зроблені кроки на практиці показали, що це активно служить зміцненню взаєморозуміння і терпимості, розширенню діалогу, що особливо цінно для нас і нашої власної, сучасної культури і традицій.

Мова є найсильнішим інструментом збереження і розвитку нашого матеріального і духовного спадку. Для кожного народу рідне, материнське слово є оберегом. Воно таїть у собі надбання віків, пам'ять усього народу, оберігає й передає всі виміри духовних скарбів поколінь. З лекцій по мовознавству ми дізналися, що за оцінками фахівців, усіх мов, які нині існують, більшість знаходиться під загрозою зникнення у найближче десятиріччя. Залучення уваги міжнародної спільноти до цієї теми – важливий крок до визнання необхідності захистити розмаїття культур. Надзвичайно важливими є кроки щодо сприяння розповсюдженню рідних мов і багатомовної освіти, розвитку і поширення мовних і культурних традицій в усьому світі.

Ми знаємо, яка непроста історія української мови. Упродовж багатьох сторіч українська мова витримала жорстокі випробування. Це і зневага від польської влади, і намагання російського царизму перетворити нашу мову в «наречие», Валуєвський і Емський укази про її заборону, прагнення за радянських часів її знищити під приводом створення «єдиної загальнонаціональної мови».

Зараз триває процес українського мовного відродження. І сьогодні лише від нас усіх залежить доля нашої рідної української мови. Тож плекаймо її, повертаймо їй роль творця духовного відродження української нації, духовного світу людини.

Наталія Карпенко, 3 курс

Кожна мова така ж жива, як і людина. І теж має свою долю, своє буття у просторі і часі. У всі часи мови зароджувалися, існували, потім вимирали, іноді навіть не залишивши сліду. Але ніколи раніше вони не зникали настільки швидко. Об'єднання «племен» у державу досягалося на шкоду мовам. Для єдності країни було необхідно примусити людей говорити однією мовою.

З виникненням нових технологій національним меншинам стало ще важче домогтися визнання їхніх мов. Мова, не представлена в Інтернеті більше «не існує» для сучасного світу. Отже, 81 % сторінок в Інтернеті опубліковано англійською. Далі з великим відставанням ідуть німецька і японська мови, кожна по 2 %, потім французька, іспанська і скандинавські мови, кожна по 1 %. Решта всіх мов разом узяті навряд чи становлять 8 % веб-сторінок.

Визнання й пошана всіх мов є ключем до збереження миру. Кожна мова самобутня. Вона формує нашу свідомість, просочує закладеною в ній культурою. дає можливість дізнатися про наші відмінності, здатне розсіяти страхи перед світом і зробити мислення вільнішим.

Записала І. Орєхова

Особистість

ТАРАСОВА ДОЛЯ – ТО ДОЛЯ НАРОДУ

9 березня ми відзначатимемо день народження, а – 10 березня – 155 річницю з дня смерті Тараса Григоровича Шевченка. Надзвичайно талановитий український поет і художник, прозаїк і етнограф. Чи міг хтось передбачити, що ім'ям цього хлопчиська-кріпака колись стануть називати кораблі, друкувати його зображення на державних грошових купюрах, поштових марках, ставити йому розкішні пам'ятники і численні меморіальні таблички, випускати на його честь ювілейні монети і засновувати всілякі премії? Але так вже влаштований цей світ ...

Про його біографію написано немало і ми не будемо повторюватися про це. Зауважимо лише, що за своє коротке життя, а прожив він чимало, 47 років і один день, Шевченко сповна наситився стражданнями, серед яких були і результати власних помилок, але він не міг не жадати того, до чого прагнемо всі ми – життя і свобода, самореалізація і благополуччя, мир і повага, прості людські цінності. Його творчість це його душа, в ньому він був чесний і добрий, ярий і нескінченно багатий.

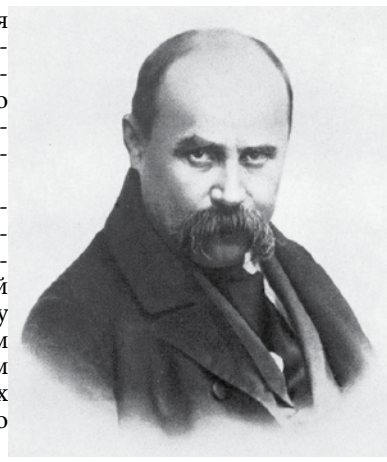

У 1837р. Тарас Шевченко написав свою першу поему «Причинна», а 22 квітня 1838 р. був викуплений з кріпацтва. Цього ж року він став вільним слухачем Академії мистецтв, а згодом одним з найулюбленіших учнів видатного російського художника Брюллова.

У 1840р. Тарас Шевченко надрукував поетичну збірку «Кобзар». А восени був удостоєний срібної медалі другого ступеня Академії за картину «Хлопчик-жебрак, що дає хліб собаці». Наступного року вийшла окремою книжкою поема «Гайдамаки». У 1843–1845 рр. поет відвідав Україну. За кілька місяців він устиг побувати в багатьох місцях Київщини, Чернігівщини та Катеринославщини. Підчас мандрів його вразили побачені картини злиденного життя кріпаків, їхнє безправне становище. Побував Тарас і на місці розташування славної Запорозької Січі. У рідному селі Шевченко побачився з братами й сестрами, застав ще живого діда, намалював його, а також свою хату.

У 1845 р. поет повернувся до Петербурга, завершив навчання в Академії, видав на власні кошти «Живописну Україну» – серію картин, де відображено історичні місця України, її побут і природу. Написав п'ять поем: «Кавказ», «Єретик», «Великий льох», «Наймичка», «І мертвим, і живим...» та всесвітньо відомий «Заповіт». У 1846 р. Тарас Шевченко вирішив повернутися на Україну. А незабаром вступив до таємної політичної організації – Кирило-Мефодіївського братства. 5 квітня 1847 р. Шевченка було заарештовано і відправлено до Петербурга. Шевченка звинувачували в написанні революційних творів. Найбільшу лють у високопоставлених жандармів викликала поема «Сон».

Після закінчення слідства поет «за сочинение возмутительных и в высшей степени дерзких стихотворений» засланий до Оренбурзького окремого корпусу рядовим солдатом на 10 років без права писати та малювати.

У 1850 р. Шевченка переведено до Новопетровського укріплення – на півострові Мангишлак. Умови тут були жахливими. Щоденна муштра підточувала сили, а кепкування, дріб'язкові причіпки й брутальні окрики глибоко ображали гідність, викликали душевний біль.

На початку 1857 р. друзі поета отримали царський дозвіл на його звільнення, але офіційного дозволу Шевченку довелось чекати аж до серпня. Повернення поета до Петербурга вітали всі прогресивні сили країни. Оповитий ореолом борця-мученика, він викликав велике захоплення, особливо у молоді. У 1859 р. Шевченко отримав дозвіл повернутися в Україну. Але за революційну агітацію серед селян його знову заарештували і звеліли виїхати до Петербурга. 4 вересня 1860 р. Рада Академії мистецтв надала Шевченкові звання академіка-гравера. Цього ж року виходить нове видання «Кобзаря». Шевченко багато працює: пише вірші, створює нові гравюри, стежить за поширенням свого «Букваря», планує видання кількох підручників, але невдовзі помирає

Перша збірка поезій Тараса Григоровича Шевченка «Кобзар» відкрила новий етап у розвитку української літератури. Цінність цієї збірки у тому, що поету вдалось передати своїми творами думки й почуття, сподівання і прагнення рідного народу.

Український народ шанує пам'ять свого видатного сина. З 1918 р. щорічно відзначається День народження Т. Шевченка. По всій Україні встановлені пам'ятники поетові, відкриті музеї, його могилу оголошено заповідником, ім'я поета присвоєно навчальним закладам, науковим установам, театрам, вулицям, бульварам, площам, пароплавам тощо. Починаючи з 1962 р., щорічно присуджуються Державні премії України імені Т. Г. Шевченка в галузі літератури і мистецтва. Масовими тиражами друкуються його твори, перекладаються багатьма мовами. За рішенням ЮНЕСКО, ювілеї поета відзначалися майже в усіх державах світу. Збулися його слова – ми пам'ятаємо нашого Генія!

Н. Ф. Стаховська, кандидат філологічних наук, доцент

Пам'ять

ВІН БУВ ЧУДОВОЮ ЛЮДИНОЮ

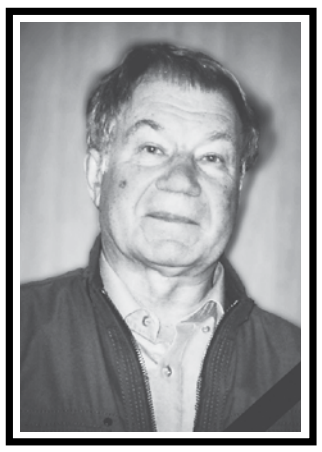

24 січня після важкої хвороби пішла з життя чудова людина – чоловік, батько, друг, викладач ДДТУ (з 2001 по 2014)

Валерій Іванович Голобородько.

Народився Валерій Іванович 8 червня 1945 року в с. Пильно Нижегородської області. Коли йому було два роки, родина переїхала до Дніпродзержинська, на батьківщину батька.

Після закінчення школи він закінчив Дніпропетровський хіміко-технологічний технікум і за направленням почав свій трудовий шлях на Ташкентському заводі пластмасових виробів.

Потім була служба в армії (1964–1967 роки), навчання у Ташкентському державному університеті ім. Леніна, який він закінчив із червоним дипломом, робота там же, на кафедрі фізичної хімії в посаді старшого наукового співробітника. У 1980 році, після захисту дисертації, Валерію Івановичу був присуджений учений ступінь кандидата хімічних наук. Валерій Іванович є автором кількох винаходів і відкриттів в області полімерів.

У роки перебудови непросто складалися долі людей, і Валерію Івановичу довелося почати життя спочатку в рідному Дніпродзержинську. Він з цим чудово впорався.

Наші горе й сум від втрати безмірні. Але в серці залишається подяка за все добре, що він зробив при житті. Світла пам'ять про нього залишиться в наших серцях назавжди.

Ти пішов прямо в білий сніг
В заморожену землю ліг.
Не змогла зупинити тебе.
Що робити мені тепер?
Проганяла я смерть в твоїх снах
Та в житті не змогла, пробач.
Сніг вогнем покриває чоло
Ми чекали, щоб літо прийшло.
Де ти зараз і як тобі там?
Як ти будеш без мене, сам?
Як без тебе навчитись жити?
Як цю зиму страшну пережити?
Знову з воску сльоза застигла…
Врятувати тебе не встигла…
Ти прости, ти пробач, благаю…
Як я хочу до тебе… знаєш…
Лютий холод душу скував
А твоя в небеса пішла…
Дев'ять днів, як тебе нема…
Дикий біль. Порожнеча. Зима.

Дружина, рідні

Вважати недійсним

* Загублений студентський квиток НР № 09230244, виданий ст. гр. ПБТ-12-1д хіміко-технологічного факультету Яковлєву Станіславу;

* Загублений студентський квиток НР № 10439796, виданий ст. гр. АГ-14-1д механічного факультету Хоменку Владиславу Валентиновичу;

* Загублену залікову книжку № 14441 , видану ст. гр. ТМ-14-1дс механічного факультету Мельнику Олександру Юрійовичу;

* Загублену залікову книжку 141493, видану ст. гр. ТЕП-14-1д енергетичного факультету Суржикову Віталію Віталійовичу;

* Загублену залікову книжку № 14392, видану ст. гр. МБ-14-1ду механічного факультету Вороніну Олександру Миколайовичу;

* Загублений студентський квиток № 14037, виданий ст. гр. АГ-11-2з механічного факультету Фільову Володимиру Вікторовичу;

* Загублену залікову книжку 14435, видану ст. гр. ТМ-14-1дс механічного факультету Василенку Олександру Вікторовичу;

* Загублений студентський квиток № 0003481523 та залікову книжку № 03186568, видані ст. гр. ТЕП-14-1д енергетичного факультету Верековському Олександру Леонідовичу.

«Вогонь Прометея»

Засновник: Дніпродзержинський державний технічний університет
Редактор І. М. Гольтер.

Адреса редакції: 51918, м. Дніпродзержинськ, вул. Дніпробудівська, 2,
телефон: 55-29-91.
Реєстраційне свідоцтво ДП № 381 від 26.03.1997 р. Друк офсетний.

Умовних друкарських аркушів 0,5.
Тираж 200 прим. Замовлення № 09/16.
Адреса типографії: 51918, м. Дніпродзержинськ, вул. Дніпробудівська, 2, телефон: 55-12-03.